

РЕШЕНИЕ

№ 1233

гр. Варна, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Невин Р. Шакирова
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20223100501525 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на К. Х. Б. срещу Решение № 1048 от 13.04.2022г. по гр.д. № 15009/2021г. по описа на ВРС, 48-ми състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която на основание чл. 226, ал. 2 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД са отхвърлени предявените от въззивника срещу „Ч.“ АД, ЕИК ***** искове за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **667.87 лева**, представляваща обезщетение за незаконосъобразно задържане на трудова книжка в периода от 15.10.2018г. до 29.10.2018г., както и сумата от **197.77 лева**, представляваща обезщетение за забава за времето от 15.11.2018г. до 15.10.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 15.10.2021г. до окончателното плащане.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност на решението, като постановено в противоречие със съдебната практика и необоснованост. Съображенията са, че по делото са установени моментът на прекратяване на трудовото правоотношение между страните на 15.10.2018г.; факта, че работодателят съхранява трудовата книжка в досието на работника; предаване на трудовата книжка от работодателя на работника на 29.10.2018г., както и че в процесния период въззивникът е търсил трудовата си книжка. В противоречие с тези безспорни обстоятелства, ВРС приел като релевантна датата на прекратяване на трудовия договор – 26.10.2018г., вместо приетото от ВКС, че договорът е прекратен на 15.10.2018г. Решението в тази част противоречи и на приетото в ТР № 1/02.12.2019г. на ОСГК на ВКС. Отправя искане с оглед изложеното да се отмени решението в обжалваната част и вместо него да се постанови друго, с което предявените искове да се уважат с извод за

основателност.

В отговор на жалбата „Ч.“ АД оспорва доводите в нея. Излага съображения, че правилно ВРС е приел, че релевантен в случая е моментът на връчване на заповедта за уволнение, а според исковата молба това е именно 26.10.2018г. Към 15.10.2018г., от който се претендира обезщетението ТПО не е било прекратено. Едва с решение № 59/2020г. на ВКС е отменено дисциплинарното уволнението, извършено със заповед № 150/25.10.2018г. и с Решение № 235/10.08.2020г. е дадено тълкуване, че работодателят следва да впише в трудовата книжка като основание за прекратяване на ТПО чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ. Ето защо моментът, от който е подлежала на връщане трудовата книжка на ищеца е датата на връчване на заповедта, което е станало на 26.10.2018г. Трудовата книжка е върната на ищеца на 29.10.2018г., когато същата е била оформена. Ето защо не е налице незаконно задържане на трудовата книжка и исковете, предявени на това основание са неоснователни. Отправя искане обжалваното решение да се потвърди в обжалваната част.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат заявените позиции по спора, като всяка претендира присъждане на разноски..

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси, за да се произнесе съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по повод предявени от К. Х. Б. срещу „Ч.“ АД съединени в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване на осъдителни искове **с правно основание чл. 226, ал. 2 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** за осъждане на ответника да му заплати сумата от 667.87 лева, представляваща обезщетение за незаконосъобразно задържане на трудова книжка в периода от 15.10.2018г. до 29.10.2018г., както и сумата от 197.77 лева, след допуснато увеличение на размера на исковете с определение от п.с.з. от 25.03.2022г., представляваща обезщетение за забава за времето от 15.11.2018г. до 15.10.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 15.10.2021г. до окончателното плащане.

Фактическите твърдения, на които се основават исковете са следните: с влязло в сила решение от 16.06.2020г. по гр.д. № 3418/2019г. на ВКС, III ГО е отменена Заповед № 150/25.10.2018г. на изпълнителния директор на ответника, като дисциплинарното му уволнение е признато за незаконно. На 15.10.2018г. ищецът входирил заявление за напускане на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, с искане за попълване и връщане на трудовата му книжка. До края на работния ден получил отказ за прекратяване на трудовия договор и за връщане на трудовата му книжка. На 18.10.2018г. отново потърсил трудовата си книжка, като получил устен отговор от експерт ТРЗ и ЧР К.К., че ще го извика, когато е готова. На 26.10.2018г. след връчване на заповед за прекратяване на ТПО, отново потърсил трудовата си книжка, която не му била върната. Същата получил на 29.10.2018г., което удостоверил с подписа си. За периода 15.10.2018г. до 29.10.2018г. трудовата му книжка е задържана от работодателя неправомерно. Ето защо отправил искане за осъждане на

ответника да му заплати обезщетение за незаконосъобразно задържане на трудовата книжка за посочения период в размер на исковата сума, ведно със законната лихва от исковата молба.

В отговор на исковата молба, „Ч.“ АД оспорил предявените искове по основание. Посочил, че след решението на ВКС, с което е отменено дисциплинарното уволнение на ищеца, извършено със Заповед от 25.10.2018г. с извод, че ТПО е било прекратено с получаване на волеизявлението на работника от работодателя по реда на чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, за работодателя не е било ясно кое основание за прекратяване на ТПО да впише в трудовата книжка на ищеца, поради което на 25.06.2020г. депозирал пред ВКС молба за тълкуване на решението. Тълкуване е извършено едва с решение от 10.08.2020г., след получаване на което ответникът изпълнил съдебното решение, вписал е основанията за прекратяване и върнал на ищеца трудовата му книжка. Посочил, че заповедта за дисциплинарно уволнение е издадена на 25.10.2018г., а трудовата книжка е върната на ищеца на 29.10.2018г., т.е. задържаната е само 1 работен ден за обработка и подписи. Отправил искане в тази връзка предявените искове да се отхвърлят с извод за неоснователност.

В съдебно заседание ответникът признал, че прекратяването на ТПО е настъпило на 15.10.2018г.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

На 15.10.2018г. К. Х. Б. подал Заявлението за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, вхвърлено в деловодството на „Ч.“ АД под вх. № 992.

С писмо изх. № 120/15.10.2018г. изпълнителният директор на „Ч.“ АД уведомил К. Б., че във връзка с горното заявление не е налице правно основание за прекратяване на ТПО, доколкото към този момент всички начислени работни заплати са му изплатени. Уведомил работника, че може да приеме заявлението, както и ТПО да се прекрати по взаимно съгласие на основание чл. 325, т. 1 от КТ. Уведомлението в този смисъл е връчено при отказ на работника да го получи, оформен с Протокол от 15.10.2018г. в присъствие на двама свидетели.

На 25.10.2018г. работодателят издал Заповед № 150, с която на К. Б. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, като на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от ГПК ТПО между страните е прекратено.

По твърдение в исковата молба тази заповед е връчена на въззивника на 26.10.2018г., а с Декларация от 29.10.2018г. ищецът декларирал, че е получил трудовата си книжка, надлежно оформена, заверена и подпечатана.

С Решение № 59 от 16.06.2020г. постановено по гр.д. № 3418/2019г. по описа на ВКС, III ГО е отменено на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ дисциплинарно уволнение на

ищеца, извършено със заповед № 150/25.10.2018г. на изп.директор на „Ч.“ АД, с извод, че трудовото правоотношение едностранно е било прекратено от ищеца със заявление, подадено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ и получено от работодателя на 15.10.2018г. съгласно чл. 335, ал. 1, т. 3 от КТ, поради което работодателят не е могъл повторно да прекрати вече прекратения договор. С Решение от 10.08.2020г. по същото, на основание чл. 251 от ГПК е постановено, че решението следва да се тълкува в смисъл, че работодателят следва да впише на основание чл. 346 от КТ в трудовата книжка на ищеца, като основание за прекратяване на ТПО разпоредбата на чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ.

Пред ВРС е проведена ССЧЕ, от заключението на която се установява, че размерът на БТВ на ищеца за периода 15.10.2018г. до 29.10.2018г. е 667.87 лв., а размерът на законната лихва върху тази сума за периода 15.11.2018г. до 15.10.2021г. е в размер на 197.77 лв.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Съгласно разпоредбата на чл. 226, ал. 2 от КТ работодателят и виновните длъжностни лица отговарят солидарно към работника или служителя за вредите, които той е претърпял поради незаконно задържане на трудовата му книжка, след като трудовото правоотношение е било прекратено. Обезщетението обхваща всички вреди, претърпени от работника или служителя, включително и неимуществените и е в размер на brutното му трудово възнаграждение от деня на прекратяването на трудовото правоотношение до предаване на трудовата книжка на работника или служителя /ал. 3 на чл. 226 от КТ/.

За основателността на иска е необходимо и достатъчно кумулативно наличие на следните предпоставки: прекратено трудово правоотношение; незаконно задържане на трудовата книжка на работника или служителя; наличие на причинени вреди и причинна връзка между незаконното задържане на трудовата книжка и причинените вреди. Обезщетението е в размер на brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за времето на задържане на трудовата книжка. Работникът или служителят не е длъжен да доказва размера на конкретно претърпените от него вреди, защото той е нормативно определен. Наличието на незаконно задържане на трудовата книжка по чл. 226, ал. 2 от КТ не се предпоставя от виновно поведение на длъжностни лица.

Установено е по делото и няма спор между страните, че след заявлението по чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ на работника, работодателят издал Заповед от 25.10.2018г., с която ТПО на въззивника е било прекратено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ, поради неявяване на работа на 16.10.2018г., на 17.10.2018г. и на 18.10.2018г. Тази заповед е връчена на работника на 26.10.2018г. /петък/, а трудовата книжка получена от същия на 29.10.2018г. /понеделник/. Дисциплинарното уволнение е отменено с окончателно решение на ВКС постановено на 16.06.2020г., а с решение от 10.08.2020г. на същия съд е дадено тълкуване, че работодателят следва да впише на основание чл. 346 от КТ в трудовата книжка на ищеца, като основание за прекратяване на ТПО разпоредбата на чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ. Следователно, към момента на връчване на трудовата книжка на работника – 29.10.2018г. /понеделник/, след заповедта за дисциплинарно уволнение, връчена на работника на

26.10.2018г. /петък/ не е налице незаконно задържане на трудовата книжка от работодателя.

Действително чл. 350, ал. 1 от КТ изисква работодателят незабавно да върне трудовата книжка при прекратяване на трудовото правоотношение. Моментът на прекратяването на трудовото правоотношение, съответно на предоставянето на трудовата книжка за оформянето ѝ, съвпада с този на връщането ѝ, което е задължение на работодателя и не е нужно да е поискана или потърсена от работника или служителя. На този извод сочи и текста на чл. 226, ал. 3 от КТ – обезщетение се дължи от деня на прекратяване на правоотношението, което значи, че задържането на трудовата книжка се явява незаконно от датата, на която работодателят е дължал незабавното ѝ връщане. В случая обаче с оглед хронологията на отношенията между страните, оформянето и връщането на трудовата книжка на работника от страна на работодателя не може да се квалифицира като незаконно задържане. Работодателят е връчил трудовата книжка на въззивника в деня, следващ този на връщане на заповедта за уволнение, поради което не може да се приеме, че е налице задържане. В трудовата книжка на К. Б., видно от извършеното отбелязване датата на прекратяване на ТПО е отразена именно като 29.10.2018г., поради което и при тези факти няма как да се обоснове извод за незаконност в задържането на трудовата книжка, връчена на въззивника също на 29.10.2018г. Извлечената от мотивите към решението на ВКС забава в предаването на трудовата книжка с оглед приетия момент на прекратяване на ТПО между страните, без отчитане на конкретиката в отношенията между страните към 2018г. и данните по делото, би била формална и несъобразена с фактите по делото. Дори да се приеме, че задължението на работодателя е станало изискуемо именно на 15.10.2018г., когато е получено писменото изявление на работника от работодателя, то няма спор по делото, че следващите три работни дни въззивникът не се е явил на работа и не е оказал необходимото съдействие на работодателя, за да изпълни точно и незабавно задължението си по чл. 350 от КТ. Твърдението, че на 18.10.2018г. ищецът се е явил, за да получи трудовата си книжка не е доказано по делото. А работодателят се освобождава от последиците на забавата, когато на свой ред работникът или служителят изпадне в забава, защото не оказва необходимото съдействие за изпълнение.

По тези съображения, съдебният състав приема, че правилно в обжалваното решение ВРС е приел, че предявените на основание чл. 226, ал. 2 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД искове не са доказани по основание. Като неоснователни исковете следва да се отхвърлят, а обжалваното решение като правилно и законосъобразно постановено следва да се потвърди.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК въззиваемата страна има право на поскани и доказани разноски. Действително реализирани от страната са разноски под формата на платено възнаграждение за един адвокат в размер на 500 лв. видно от договор за правна защита и съдействие. В този размер разноските следва да се присъдят в тежест на въззивника.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1048 от 13.04.2022г. по гр.д. № 15009/2021г. по описа на ВРС, 48-ми състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която **на основание чл. 226, ал. 2 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** са отхвърлени предявените от К. Х. Б. с ЕГН ***** срещу „Ч.“ АД, ЕИК ***** искове за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **667.87 лева**, представляваща обезщетение за незаконосъобразно задържане на трудова книжка в периода от 15.10.2018г. до 29.10.2018г., както и сумата от **197.77 лева**, представляваща обезщетение за забава за времето от 15.11.2018г. до 15.10.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 15.10.2021г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК К. Х. Б. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „Ч.“ АД, ЕИК ***** сумата от **500 лева**, представляваща реализирани по делото съдебно деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 2, т. 3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____